

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 176.

Tennte Session.

53de Møde.

Torsdagen den 15de December.

(Fortf.)

Barfod (fortf.): Der er fra forskjellige Sider, og ogsaa fra den ærede Premierminister, fremkommet den Paastand, at der fra mange Sider yttredes Utilfredshed med de hyppige Rigsdage. I den Anledning skal jeg tillade mig at sætte Paastand mod Paastand, og kan da slutte mig temmelig nær til, hvad der, hvis jeg ikke misforstod den ærede Ordfører, blev udtalt af ham, da han sidst havde Ordet. Naar nemlig engang Fællesforsamlingen kommer istand — jeg skal eengang for alle tillade mig den Bemærkning: jeg tror ikke, den kommer istand, og jeg ønsker den heller ikke, — men nu sætte vi, at der engang kommer istand, saa vil ganske vist den særlige Rigsdag have saamange færre Ting at behandle end den nærværende, at den ogsaa maatte kunne blive færdig med det ringere Arbejde i en langt kortere Tid, — den bliver i Grunden ikke en Rigsdag, den bliver et Communalraad, og dette Communerraad vilde i en langt kortere Tid kunne afgjøre sine communale Anliggender, end Rigsdagen hidtil har behøvet som Rigsdag; og jeg maa tillade mig at paastaae, at det ingenlunde er de hyppige Rigsdage, der har været Utilfredshed med, eller som man har været mindre fornøiet med, men det er de langvarige Rigsdage; men der er stor Forskjel paa hyppige Rigsdage og langvarige Rigsdage. Ganske vist kunde hele Folket ønske, og vel ingen mere ønske det end Rigsdagens Medlemmer, at Rigsdags-Sessionerne varede kortere, end de for Diebliffet vare, men det er noget heelt Andet og heelt Forskjelligt fra, at Rigsdagens Sammenkomster kun skulde finde

Sted hvert andet Aar. Det er som sagt Paastand mod Paastand, jeg har fremsat; den ærede Minister har ikke kunnet bevise Rigtigheden af sin Paastand og vil vistnok have Vanffelighed ved at bevise den; jeg indrømmer ogsaa strax, at jeg ogsaa vanffelig vil kunne bevise Rigtigheden af min Paastand, og der staaer altsaa kun Nei mod Nei.

G. Winther: Det er blot en kort Bemærkning, jeg vil føle til det, som allerede er sagt angaaende Endringen i § 6. Jeg har ogsaa den Frygt, som er udtalt fra flere Sider, at Regeringen kunde see sig nødsaget til at udstede mange provisoriske Love, naar Rigsdagen ikke hvert Aar var samlet, og at disse provisoriske Love tillige kunne blive af den Art, at de egentlig slet ikke havde nogen Interessé for Folket, navnlig med Hensyn til Reformen, men jeg har desuden en anden Frygt, og det er den, at der med Hensyn til Reformen vistnok aldeles ingen, ikke engang provisoriske, Love ville udkomme. Nu kan jeg slet ikke beklage, at Reformen i vore indre Forhold ikke stee ved provisoriske Love, men paa den anden Side kan jeg dog ikke ønske, at det skulde afhænge af Regeringen i en lang Tid at udsætte Reformen, og det vil den lettere kunne gjøre, naar Rigsdagen sjældnere samles. Naar Rigsdagen er samlet, saa kan den paa eengang afhjælpe begge disse to Ulemper, som vi ellers ere udsatte for, den kan baade fremskynde Reformloven ved at tage Initiativet, og den kan i god Tid komme til at udøve Indskydelse paa Beskaffenheden af disse Reformen.

Jeg vil tillade mig, med Hensyn til den Forandring, der er foreslaaet ved § 2, at Ordene: „af Staten“ skulle udgaae, at fremhæve, hvad der ikke er blevet tilstrækkeligt paaagtet, det er idetmindste ikke af Ordføreren tilstrække-